

at de gamle danner Foreninger. Jeg vil ikke sige fra denne Plads, at de gamle skal gøre det. Det behøver de nemlig ikke; saa længe der findes et Socialdemokrati repræsenteret her i Tinget, behøver de gamle ikke at danne Organisationer, for vi skal nok vide at varetage deres Tarv, og jeg tror, at denne Sag, saa liden den er, vil komme til at svide haardt til Venstre og vil skaffe Socialdemokratiet Tusinder af Stemmer ud over Landet. Jeg tænker ikke paa Aldersrentenyderne, men paa alle de humanitærende Mennesker i vort Land, som ikke kan sanktionere, at man behandler de gamle paa den Maade, man her gør.

Hedegaard: Jeg skal senere komme tilbage til den agitatoriske Tale, den ærede Ordfører for Socialdemokratiet nu holdt. Det vilde have interesseret mig mere, om han havde kunnet begrunde sin Stilling sagligt, end at han herfra holdt en agitatorisk Tale med nogle efter mit Skøn dumme Trusler, som i hvert Fald ikke gør noget Indtryk paa vor Stilling.

Jeg vil gerne rette en Misforstaaelse, som det ærede Medlem, der var Ordfører for det konservative Folkeparti, Hr. Vesterager, gjorde sig skyldig i, idet han mente, at jeg her skulde have sagt, at de gamle sikkert havde købt Brændsel i Sommer. Da jeg udtalte mig om Prisspørgsmaalet, sagde jeg ikke, at de gamle havde købt, men at Priserne havde ligget saadan og saadan paa de forskellige Tider af Aaret for indenlandsk Brændsel, og det er da ogsaa min Opfattelse, at de, der køber indenlandsk Brændsel, gennemgaaende faar det hjem om Sommeren.

Maa jeg saa gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Holdgaard, som var Ordfører for det radikale Parti. Nu kunde jeg maaske lige saa godt have Lov til her fra denne Plads uden at faa det paatalt at nævne de to andre Partier under eet, som den socialdemokratiske Ordfører kunde nævne Venstre og de Konservative som de to konservative Partier. Jeg ved ikke, hvad der berettiger ham dertil, men os kan det ikke skade, og kan det lette den ærede Ordfører, saa for mig gerne; men det er jo egentlig ikke Skik.

Det ærede Medlem Hr. Holdgaard sagde, at det var ikke nær alle, der fik Brændsel. Jeg er ikke i Stand til at sige, hvor mange, men vi kan begge se, at flere og flere Kommuner bruger Loven og bruger den i stigende Omfang. Om der er nogle enkelte, der ikke faar, kan man ikke se, men jeg vil i den Forbindelse sige — den

højtærede Minister var jo ogsaa inde paa dette —, at Bestemmelserne om de tre Fjerdedeles Refusion spiller ogsaa en meget stor Rolle. Det er jo ikke saadan, at den enkelte Kommune selv bestemmer hele Udgiften til Brændsel, idet den maa refundere for dem, der bor i andre Kommuner. Den højtærede Minister blev noget stærk i sine Udtalelser, idet han fordømte den Udtalelse, jeg skulde have brugt om, at der var et fuldstændigt Kapløb mellem Kommunerne om at komme med. Det er nu en meget stærk Forstærkning af de Udtalelser, jeg fremkom med, for det, jeg har sagt om det Forhold, er, at Kommunerne mere og mere tager disse Bemyndigelseslove som noget, de i Virkeligheden er nødt til at bruge, noget, som de ikke vil have, om jeg saa maa sige Vrøvl af, selv om de ikke mener, at den saglige Begrundelse er helt i Orden. Som jeg allerede har nævnt, maa man ikke glemme, at det, at en Kommune skal refundere til andre Kommuner, gør, at den enkelte Kommunes Ret til at bestemme i væsentlig Grad forringes.

Det ærede Medlem Hr. Holdgaard stillede mig det Spørgsmaal, hvor de Samfundsborgere boede, der havde mindre Indkomst end Aldersrentenyderne. Jeg maa bede det ærede Medlem om at høre lidt bedre efter for Fremtiden, i alt Fald naar han vil stille Spørgsmaal. Jeg har nemlig aldrig udtalt, at der var Samfundsborgere, som levede af Arbejde, der havde mindre end Aldersrentenyderne, men jeg har sagt, at alle de, der arbejdede, maatte taale større Nedgang i deres Indkomster i Aar, end Brændselhjælpen betød for Aldersrentenyderne, men det er noget andet end det, det ærede Medlem Hr. Holdgaard udtalte sig om. Det kunde lette Forhandlingerne i Fremtiden og fritage mig for at svare, hvis det ærede Medlem vilde høre bedre efter.

Den højtærede Minister udtalte, at han turde paastaa, at der rundt omkring i Landet var hundredvis af gamle, som sultede. Jeg kan ikke forstaa, at den højtærede Minister vil fremsætte en saadan Udtalelse her, og jeg kan heller ikke erkende, at den er rigtig. Hvordan skulde de saa være kommet ud af det under Krigen? Tænk paa, hvad der da skulde til — vi behøver blot at gaa tilbage til Aarene 1916—1920 —, de gamle vilde jo da have sultet ihjel, for det var da ganske andre Beløb, der skulde til for at opretholde Livet.

Den højtærede Minister sagde endvidere, at jeg var i Modstrid til mine Partifæller i Landstinget. Han henviste til, hvad der var forhandlet om i Fjor, og sagde, at jeg var i